

ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sagt, at det er menneskeligt at fejle — det sagde det vedkommende Medlem med Henblik paa noget, han havde foretaget sig, og som var af stor politisk Betydning, nemlig Oprettelsen af Valutaegaliseringsfonden —, han tilføjede, man burde blot ikke vedblive at fejle. Det er menneskeligt at fejle. Jeg mener ikke at have fejlet her, jeg mener at have handlet som en hæderlig Mand og en god Kammerat, maaske for godhjertet, det kan man bebrejde mig, hvis man vil. Jeg tager gerne imod Anklagen for at have været for godhjertet, jeg vil nødigere anklages for at have været for haardhjertet. Der kan være meget delte Meninger om, hvorvidt jeg burde have gjort det ene eller det andet — det er altid noget meget omtvisteligt. I saadanne Sager handler jeg ret hurtigt og instinktivt, og i Regelen har det altid vist sig senere, at jeg, selv hvor jeg er blevet angrebet for det, efter mit eget bedste Skøn har handlet rigtigt og forsvarligt. Det mener jeg ogsaa, jeg har i denne Sag. Hvis det høje Ting mener noget andet, beder jeg det sige mig det rent og klart — saa vil jeg naturligvis tage Konsekvensen af en saadan Udtalelse.

Forespørgeren (Pürschel): Jeg vil begynde med at sige til den højtærede Socialminister, at naar han opfatter Situationen saaledes, at han nu angribes, fordi han har været for godhjertet, saa er det en Misforstaaelse — og jeg tror ikke, nogen anden i denne Sal kunde gøre sig skyldig i en saa kæmpemæssig Misforstaaelse. Og naar Ministeren paa et andet Punkt siger, at nu angribes han, fordi en anden Mand har misbrugt hans Anbefaling, saa spørger jeg: Hvori ligger denne Misbrug? Deri, at denne anden Mand har offentliggjort Anbefalingen? Er der nogen Misbrug i, at man offentliggør en Anbefaling, som man har faaet af en Mand i en ansvarlig Stilling, en Mand, som vejer sine Ord saa nøje, som vi nu har hørt, at den højtærede Minister gør? Jeg forstaar ikke rigtigt, hvori denne Misbrug ligger. Og lad mig sige endnu en Ting, inden jeg tager fat paa det, som er Hovedsagen. Den højtærede Minister spurgte: Hvad vidste Hr. Pürschel om Hr. Marius Wulff, før han blev afsløret? Ja, det er saa heldigt, at jeg vidste noget om ham. Jeg var i sin Tid Politiasistent i Nordre Birk. Man talte af og til i Politikredse om de Journalister, man kom i Berøring med — jeg har bevaret Forbindelsen med Politikredse efter den Tid. Allerede for mange Aar siden hørte jeg Hr. Marius Wulff

omtale som en meget ilde anset Mand (*Hawrum*: Til Lykke med Makkerskabet). Jeg gaar ud fra, at denne Afbrydelse er henvendt til den højtærede Socialminister.

Ved Vurderingen af denne Sag er der et Grundsyn, som det er rigtigt at slaa fast straks, og det er det, at vi her i Landet gennem en lang, lang Udvikling er kommet bort fra den Tilstand, hvor det var saaledes, at f. Eks. Adelsmænd udnævnte deres Lakajer til Dommere, og hvor man paa alle mulige Maader brugte sine personlige Forbindelser — dem, man ønskede at belønne eller at skille sig af med, puttede man ind i Embedsstillinger. Men gennem en meget lang Udvikling er man, som sagt, kommet bort herfra og naaet til Kravet om visse Kvalifikationer hos dem, der skal udnævnes til Embedsmænd. Til visse Stillinger kræver man jo i særlig Grad Kvalifikationer, f. Eks. naar det drejer sig om Dommere og Præster. Hvor ofte har vi ikke hørt Socialdemokrater og „Social-Demokraten“ understrege Kravet til Præsterne og hævde, at Præstestillingen stillede ganske særlige Krav til sine Indehavere. Men gælder disse Krav i al Almindelighed her i Landet, maa de i særlig Grad gælde med Hensyn til de Folk, vi sender til Udlandet, thi disse Mennesker bliver jo i Udlandet opfattet som typiske Repræsentanter for det Folk, hvorfra de udsendes. Det er derfor ganske interessant at se, at det, der ligger i den omtalte Anbefaling, bl. a. er dette, at den højtærede Socialminister vilde finde Hr. Marius Wulff egnet til at sendes ud som typisk Repræsentant for den danske Presse. Det, man har stræbt at naa gennem den Udvikling med Hensyn til Embedsstanden, jeg før omtalte, er jo navnlig det at sikre Objektiviteten i Afgørelsen. Dette: at Afgørelsen træffes fuldkommen upaavirket af uvedkommende Hensyn, det var det, der i første Række skulde sikres, og man har vel Lov til at sige, at det lykkeligtvis er saadan her i Landet, at vi i det hele har en hæderlig og ubestikkelig Embedsstand. Jeg tror ikke, man kan vurdere dette højt nok.

Naar jeg nu skal se paa denne Anbefaling, vil jeg dele Undersøgelsen af den i 4 Hovedpunkter: fra hvem — til hvem — for hvem — til hvad?

Naar man spørger: Fra hvem kom denne Anbefaling? ja, lad os saa karakterisere dens Udsteder gennem nogle Citater af ham selv. Ved Finanslovens anden Behandling den 24. Januar 1923 sagde det daværende ærede Medlem Hr. Borgbjerg: „Med hvad Maal I maaler, skal eder selv igen maales. Det har vi gjort til vort Valg-